

Jeg kan huske, at da jeg debuterede i Folketinget i 1977, i november måned, hed justitsministeren Ole Espersen, og han var socialdemokrat. Siden hen har jeg arbejdet i Folketinget under fire andre socialdemokratiske justitsministre, det har været fru Pia Gjellerup, hr. Erling Olsen, hr. Bjørn Westh og hr. Frank Jensen.

Jeg kan sige, at hvis dette forslag var blevet fremsat på et tidspunkt under en af disse fem justitsministre fra Socialdemokratiet og jeg havde været ordfører, ville jeg have haft nøjagtig samme mumieholdning, som jeg har i dag.

Jeg har generelt den holdning, at hvis et eller andet er forældet eller et eller andet ikke virker godt eller ny viden er kommet til, skal man så hurtigt som overhovedet muligt ændre tingene, ændre proceduren eller ændre loven. Det er min grundholdning, og den har den konservative folketingsgruppe også.

Men ud over at vi er en folketingsgruppe, er vi også konservative. Det betyder også, at har man en ordning, som virker uden problemer, som i årtier ikke har givet anledning til problemer, og hvor skiftende justitsministre, de fleste fra Socialdemokratiet, en del også fra De Konservative og enkelte fra Venstre, har levet under ordningen og brugt den i helt enkelte tilfælde, uden at der er et eneste menneske – jeg har i hvert fald ikke hørt det – der har sagt, at denne ordning har været misbrugt eller anvendt på en forkert eller urimelig måde, i hvert fald ikke i de sidste 65 år, synes jeg helt ærligt, at vi har andet og bedre at benytte vores tid til end at ændre en ordning, som ikke giver nogen problemer, og som i enkelte tilfælde, måske hvert 10. eller 15. år, kan være god at have.

Man skal altså ikke efter konservativ opfattelse afskaffe noget bare for at afskaffe det eller være med på noderne eller være moderne. Man skal kun gøre det, hvis der er særlig vægtige argumenter for, at en anden ordning vil fungere klart bedre. Det er min konservatisme, min mumieholdning, hvis det kan glæde den radikale ordfører:

Jeg mener ikke, at der er sådan nogle argumenter, og jeg kan heller ikke se dem her i beslutningsforslaget.

Justitsministeren, ikke den nuværende, men andre justitsministre, har benyttet beføjelsen to gange de sidste 10 år i forbindelse med Rigsadvokatens inhabilitet.

Så kan man spørge: Får justitsministeren så nogen sinde anledning til at anvende sine beføjelser til at give Rigsadvokaten et egentligt på-

læg, hvis det ikke er i forbindelse med inhabilitet?

Jeg mener godt, som også justitsministeren var inde på, at man kan forestille sig eksempler, hvor det kan være eller vil være hensigtsmæssigt, at justitsministeren beholder beføjelsen. Anklagemyndigheden rejser jo som hovedregel ikke sager, hvor man ud fra en rent faglig vurdering ikke antager, at sagen kan føre til en domfældelse. Hvis man ikke antager, at den kan det, rejser man ikke sagen.

Men der kan da være sagskomplekser – det kan være politiske, økonomiske, miljømæssige – som har en kæmpe offentlig interesse, hvor det kan være en politisk vurdering, selv om anklagemyndigheden ikke mener, at det vil føre til domfældelse, at vi må have en afgørelse, også af hensyn til den sigtede, og derfor ønsker, at vi får en domfældelse. Ellers kunne man jo også forestille sig, at der kom mytedannelser.

Apropos mytedannelser og det at undgå dem, og det skal være min sidste sætning, synes jeg, at det, justitsministeren lægger op til, er godt og rigtigt. Lad os justere den nuværende ordning, så vi sikrer i fremtiden, at griber en justitsminister ind og benytter sin beføjelse, vil det altid klart og tydeligt fremgå, at det har hun eller han gjort, og offentligheden vil vide det.

Med de ord vil jeg afvise beslutningsforslaget.

Formanden:

Ordføreren må gerne blive på talerstolen, for der er en kort bemærkning fra fru Anne Baastrup.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Op gennem 1980'erne, hvor der var en konservativt ledet regering, kom der en lang række forskellige typer forvaltningsændringer. Man gennemgik systematisk lovgivningen i den periode, hvor man fjernede konkrete afgørelseskompetencer fra den enkelte minister og lagde det ud, således at ministrene ikke længere skulle træffe afgørelser i enkeltsager. Det var mit indtryk, at Det Konservative Folkeparti rent faktisk syntes, at det var en god idé. Nu er der så bare et enkelt ministerium, man har sprunget over.

Jeg vil ikke sige, at de beslutninger, der blev truffet med hensyn til miljølovgivning, og jeg ved ikke hvad, blev truffet, fordi der var et udefrakommende pres, det var bare, fordi det var smart, det var en moderne måde at tænke på, at